

Prosincová

K nábřeží mě cosi žene
na most
nad beránky mlh po temné hladině
uličkami Starého Města
k orloji než odbije pět
na Anenském náměstí mě soumrak stih

Vinárnou pláče klarinet
Ona přichází
Ve vraných vlasech čerstvý sníh
na bílý ubrus
klade své ruce vedle mých
nahé prsty a holá zápěstí

Zdalo se mi jak miluji ženu
čarokrásku
Chtivě smělou
bolestivě něžnou
Prozrad' lásko jméno své
Jsem Samota

Jak květy smutných barev
skličujících tvarů
těžkých vůní
ach teskně kvetoucí
neznámé botanikům